

Вдалий подвійний крок

Він став вирішальним у долі рівненської баскетбольної зірки

У Людмили Спиридонової, капітана жіночої команди БК «Рівне», – баскетбольна сім'я. Її чоловік – колишній баскетболіст, а нині тренер жіночої команди. Рідна сестра – тренер із баскетболу. А тепер і син займається цим видом спорту. З Людмилою Спиридоновою, однією з героїнь пам'ятного кубкового матчу, сьогоднішня розмова нашого журналіста.

– Чи розуміла ти перед «Фіналом чотирьох» Кубка України, що БК «Рівне» здобуде перемогу?

– Ми знали, що зможемо переграти наших суперниць у півфіналі – столичний «НУБІП України». Якщо чесно, то до фіналу ми готувалися потрапити на «Київ-Баскет». Проте сталося так, що виграла бердянська «Чайка», і ми зрозуміли, що наші шанси на перемогу зросли. Налаштовувалися ще

сухонь. Ми не знали, які вони мають бердянського баскетболу – авт.) Але

могу зросли. Налаштовувалися ще краще. З'явилася ще більша мотивація, оскільки наші команди плюс-мінус рівні за силою. Після матчу в мене була позитивна істерика, сльози радості... Не одразу повірила в те, що ми перемогли. Лише через 2-3 дні заспокоїлася і зрозуміла, що ми все таки перемогли.

– Як розпочались твої заняття баскетболом?

– У п'ятому класі, коли ще навчалася в 27-ій школі, просто прийшла покидати м'яча, сподобалося... Згодом ми переїхала на Північний, довелося змінити навчальний заклад. На уроці фізкультури здавали подвійний крок і, оскільки я вже знала, як це робиться, одразу ж вдалося. Валерій Жартун запросив мене на тренування. З того часу все закрутилося. Тоді я навіть уявити не могла, що моє життя буде так тісно пов'язане з баскетболом. Але (якщо чесно) на підсвідомому рівні мріяла про це.

– На початку твоєї кар'єри була пропозиція виступати за кордоном... Не шкодуєш, що відмовилася?

– Звичайно, пошкодувала. Однак лише спочатку. З огляду на те, як склалося моє життя, – в мене двоє чудових дітей – все склалося так, як треба.

– Нещодавно ти відкрила із сестрою магазин одягу... Який стиль переважає у твоєму житті та чи впливає він на асортимент магазину?

– Звичайно ж, для себе обираю більш спортивний – обов'язково джинси. Однак коли потрібно, можу вдягнути і сукню. Коли ми наповнювали свій магазин асортиментом одягу, в нас виникла проблемка з вибором

суконь. Ми не знали, які вони мають бути, які зараз у тренді. Однак вже за кілька місяців потихеньку з усім розібралися...

– Як проводиш вільний час?

– У мене практично немає вільного часу. Коли я нарешті потрапляю додому, то можу днями не виходити з квартири – читаю книги та дивлюся телевізор.

– Яка твоя улюблена страва? І чи любиш кувхарити?

– Безперечно, коли є вільний час, готую із задоволенням. Улюблена страва – червоний борщ. Моя молодша дитина – Саша – не їсть перші страви. Та коли чує словосполучення «борщ від мами», відступає від правила.

– Чому віддали доньку на гімнастику, а не на баскетбол?

– По-перше, побачила тренера з гімнастики. А це – подруга мого чоловіка. Вона запропонувала привести доньку, щоб спробувати цей вид спорту. В доньки все вдається і головне – є бажання займатися гімнастикою. Чому не віддали на баскетбол? Все просто. У Франківську, де вона навчається у школі, є певні проблеми з дитячою секцією. Зокрема, немає такого тренера, якого ми б хотіли. Проте коли вона приїжджає до Рівного, то з великим захопленням приходить на тренування до Марини Максимчук або до Валерія Жартуна і там тренується з однолітками.

– Баскетбол в Україні та, зокрема, у Рівному розвивається?

– Скажу про жіночий. У Рівному – безперечно. Мені подобається, що всі гравчині – рівненські. Лише Вікторія Шматова – «легіонер» (вихованець

бердянського баскетболу, – авт.). Але вона з нашим менталітетом. Я бачу, як тренуються дівчата 2005 року народження і погоджуюсь зі словами тренера, що це буде гідна заміна нам. В Україні ж, на мою думку, ні. Немає достойної заміни старшим гравцям. Навіть якщо подивитися на **Першу лігу** – печаль... Тому якщо жіночий баскетбол розвиватиметься у Рівному, а в інших регіонах країни – ні, то користі від цього буде мало...

– Де ти бачиш себе через 5 років?

– Звичайно ж у Штатах (*сміється*)...

Якщо серйозно, то мене більше тягне до Рівного. Однак ми з чоловіком придбали житло у Франківську, тому якщо не вдасться його переконати переїхати сюди, залишимося там... Хотіла б розширювати наш магазин. Мені пропонували і тренером стати, проте дитячим я себе взагалі не бачу. А от помічником наставника дорослої команди, якщо запросять, а б із задоволенням погодилася. Адже вмію домовлятися зі старшими гравцями. Загалом, хотілося б трішки залишитися у спорті, бо розумію – це моє. Але ким завгодно, лише не тренером дитячої команди (*сміється – авт.*).

– Невдовзі – 8 Березня... Чи вважаєш ти цей день святом та чи є у вашій сім'ї традиції його святкування?

– Швидше так, ніж ні. Все ж таки хотілося б отримати квіти, подарунки. Сьогодні його вже менше, ніж колись. Мабуть, вже наші діти перестануть його святкувати. Щодо традицій, то нема. Проте цього року вперше за багато часу ми з чоловіком будемо у цей день разом. Він буде грати у Рівному в рамках чемпіонату Першої ліги із сарненською командою.

Бліц-запитання

– Улюблена книга?

– Всі книги Деніела Кіза.

– Фільм?

– Подобаються романтичні фільми, я б навіть сказала – мелодрами.

– Напій?

– Томатний сік.

– Улюблена гра, окрім баскетболу?

– Волейбол.

– Квіти?

– Тюльпани та ромашки.

Микола ПІКУЛА (молодший)

